

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj.

V Gorici, 1914.

9. zvezek.

Novi papež

SVETI OČE BENEDIKT XV.

Kaker je že dobro znano vsem našim bravcem, je bil malo dni po smerti papeža Pija X. 3. dan meseca kimavca 1914 za rimskega papeža izvoljen nadškof bolonjski, kardinalj Jakob della Kjeza (Chiesa), ki si je izbral papeško ime Benedikt XV. Zopet ima torej katoliška Cerkev svojega vidnega poglavarja, namestnika Kristusovega na zemlji, zopet imamo katoliški kristijani svojega svetega očeta. In, hvala Bogu! prepričani smemo biti, dobrega očeta, najboljšega očeta. Saj postane papež le tisti, ki ga vsaj dve tretjini zbranih kardinalov za najboljšega spozna ne le po svoji modrosti, temuč gotovo tudi po razsvetljenju Svetega Duha, ki Cerkve Kristusove nigdar ne zapusti. Veselimo se torej tako dobrega očeta in ljubimo ga ko namestnika Kristusovega s prav posebno ljubeznijo. Sv. Pavelj je pisal Korinčanom v svojem 1. pismu (16, 22): »Kedor ne ljubi Gospoda našega Jezusa Kristusa, bodi izobčen.« Ali kedo bi mogel ljubiti Jezusa Kristusa in ne bi ljubil s posebno ljubeznijo tudi njegovega najvišjega namestnika na zemlji? Saj je rekel Jezus celo vsem svojim učencem, ki jih je poslal učiti svoj

nauk: »Kedor vas posluša, mene posluša, in kedor vas zaničuje, mene zaničuje, Kedor pa mene zaničuje, zaničuje tega, ki me je poslal.« (Luk. 10, 16). Kar velja o učencih in v še večji meri o apostelnih Kristusovih, to velja tudi o njih naslednikih duhovnikih in škofih in v največji meri o papežu, nasledniku apostelna Petra, namestniku Kristusovem. Po besedi sv. Pavla bi se moglo reči torej tudi: »Kedor ne ljubi svetega očeta papeža, bodi izobčen!« In če to velja o kristijanih sploh, mora veljati s tolikanj večjo pravico o sinovih in hčerah svetnika, ki je bil tako popolnoma vdan sveti rimski cerkvi in nje vidnemu poglavarju, kaker naš šerafinski oče, sv. Frančišek

Ali kako naj ljubi katoliški kristijan, kako naj ljubi zlasti otrok sv. Frančiška, tretjerednik, sv. očeta papeža? Jezus je rekel svojim učencem (Jan. 14, 15, 21): »Če me ljubite, izpolnjujte moje zapovedi. Kedor zapovedi moje ima in jih izpolnjuje, on je ta, ki me ljubi.« Podobno bi smel govoriti tudi namestnik Kristusov, rimski papež: »Če me ljubite, izpolnjujte moje zapovedi, predpise in naredbe; le kedor jih izpolnjuje, ta me v resnici ljubi ko namestnika Kristusovega, namestnika božjega.« — Katera pa je pglavitna zapoved Jezusova? Jezus sam pravi (Jan. 15, 12, 17): »Moja zapoved je ta, da se ljubite mej seboj, kaker sem vas jaz ljubil.« »To vam zapovedujem, da se ljubite mej seboj.«

Ljubiti torej bi se morali kristijani, ki hočejo biti vredni tega imena. In v naši stari Evropi smo po sv. kerstu vsi kristijani, razen peščice Turkov, ki verjamejo svojemu preroku Mohamedu več ko Kristusu. V Evropi bi se morali torej vsi narodi ko učenci Kristusovi ljubiti, ne čertiti, ne preganjati, ne moriti.

In vender so nam vmorili najboljšega moža, ki je imel biti kedaj naš pravični, dobri, kerščanski cesar! In ker se je naše cesarstvo po vsi božji in človeški pravici skusilo nekoliko zavarovati pred novimi podobnimi napadi ohole Serbadije, se je vzdignilo proti nam pol sveta; Rus, Francoz, Anglež, katoliška Belgija, vse je zoper nas in našega nemškega zaveznika. Ali iz ljubezni do Velike Srbije? Kedo bi to verjel! Saj je bila že pred leti zarota zoper ljubo Avstrijo in Nemčijo sklenjena. Vsaka dotičnih držav je imela pri tem svoj posebni sebični namen,

enega so pa, kakor je videti, imele vse skupaj, namen frama-sonstva, vničiti katoliško Avstrijo in, ke bi bilo mogoče, katoliško Cerkev ž njo. Tudi brez sarajevskega vmora bi se bila začela sedanja kervava vojska, če ne že letos, pa gotovo k letu; na to vsaj vse kaže.

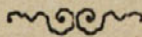
Vojska se je torej začela po pripuščanju božjem, Bog je poslal ostro šibo nad grešno človeštvo, gotovo, ker jo je zaslužilo in se ni dalo poboljšati drugači.

Kako je zlasti Francija delala s katoliško Cerkvijo, to je sploh znano; že pred leti so spoznali pobožni redovniki, da za njo ni druge pomoči, kakor huda vojska, ki bo konec storila gospodarstvu frama-sonstva in brezbožnosti.

Pa tudi za nas je bila ta šiba božja morda nekoliko potrebna. Morda smo premalo spoznavali dobrote, ki jih imamo v svoji domovini, premalo smo se razni narodi ljubili mej sabo, preveč je bilo mej nami prepirov in sovraštva, da so tujci skoraj morali misliti, da Avstrija nima nobene moči več, da mora na prvi dotiklaj razpasti. Vojska nas uči, da smo vendar le vsi udje enega telesa, da potrebujemo eni drugih in moramo torej eni drugim dobri in pravični biti.

Ali, seveda, šiba je, hudo tepe, mnogo pobije in pokonča, mnogi nedolžni mora terpeti in mnogi dober človek je primoran delati, kar sam od sebe ne bi storil. Zato je že rajni papež Pij X. groze trepetaje poslednje trenutke svojega življenja s poslednjimi svojimi pisanimi besedami velel moliti za mir, pomislivši mej drugim zlasti na toliko blagih mladeničev, ki so ko dobri prijatelji skupaj se učili v Rimu, pa so poklicani vsaki k svojim vojnim četam imeli v kratkem si nasproti stati na bojnem polju ko sovražniki. Zato je bila tudi prva beseda novega papeža Benedikta XV. klic k molitvi za mir, opomin na vse, ki imajo oblast v rokah, naj se vsmilijo človeštva in skle-nejo mir. Tudi On je gotovo mislil na mnoge dobre katoliške kristijane, ki si stoje ko sovražniki nasproti, ko bi se imeli ljubiti, mislil je gotovo tudi na tistih 20 tisoč katoliških duhovnikov, ki služijo v francoski armadi neprostovoljno s puško v rokah, ki je po svoji vesti ne smejo sprožiti, kakor le v zrak, ker morajo biti prepričani, da angleška in ruska in torej tudi njih vojska ni pravična.

Naša vojska je pravična, sveta vojska, potrebna za vero in domovino; zato nam sveti oče gotovo želi zmago, dasi govori, ko posredovavec miru, tako, da skuša tudi naše nasprotnike pridobiti, ne odbiti ali vjeziti jih. Mi pa bomo naročilo sv. očeta najbolje zadeli, ako molimo za ljubi mir po hitri in popolni zmagi pravice, ki je očitno na naši strani in ne bo tudi našim nasprotnikom storila nobene krivice. Ljubi Bog se nas vsmili vseh in daj našemu novemu svetemu očetu, gorečemu tretjeredniku, mnogo let modro vladati sveto katoliško Cerkev!

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXXIII. POGLAVJE.

Sv. pismo večkrat priporoča duhovno veselje.

Kaker ime pove, je duhovno veselje ono veselje, ki nam ga napravi posest in vživanje duhovnih dobrot. Tako se more pravični veseliti, da ima Boga za očeta in prijatelja, da živi v njegovem varstvu in da bo kmalu od njega prejel večno dediščino nebeškega kraljestva. Zato bi imeli biti tisti, ki žive in hodijo po potu popolnosti, najbolj veseli ljudje. Ali pa so tudi v resnici? Ne vsi, in tisti, kateri so, niso vselej, in sicer zaradi tega ne, ker dosti ne premišljajo in nimajo pred očmi vzrokov in nagibov, ki jih imajo za veselje. Zato jih na to opominjamo in spodbujamo, naj večkrat premislijo, koliko nepopisno veselje je, kolika sreča je, biti prijatelj, otrok in dedič božji. To ne pomnoži samo duhovnega veselja, temuč tudi poterjuje, kar smo prej povedali, in zlasti še bolj pojasni, kako se motijo tisti, ki terde, da brez strahu ni ponižnosti, ki si prizadevajo z dvojicami in plašenjem begati pobožne duše, ter jim zaterjujejo, da je le prederznost in samoljubje, ako se vdajajo veselju. Motijo se, ker ne znajo ločiti mej natornim in navadnim veseljem in čeznatornim in božjim veseljem. Ker se to božje veselje opira le na Boga in izvira le iz njega, ki je neskončno dobro, ne more biti nikedar preveliko in koliker večje je, toliko bolj dušo spopolnjuje. To je ravno, kar svetniki v svojo neskončno blaženost zdaj vživajo, in kar hočemo tudi dokazati.

Sv. pismo nikjer ne prepoveduje služabnikom božjim veseliti se. Modri Salomon sicer pravi: »Serce modrih je tam, kjer je žalost, in serce neumnih, kjer je veselje.« Prid. 7, 5. Toda vsaketeri spozna, da žalost tukaj pomeni resnost in skromnost, veselje pa, razberzdanost in razposajenost. Veselje pravičnih pa Sv. Duh na mnogo mnogo mestih v sv. pismu hvali in priporoča. Izbrati hočemo le nekeatera. Sv. kralj David pripoveduje v svojih psalmih, da je lastno služabnikom božjim v Gospodu se veseliti; on prosi Boga, naj mu to mano pošlje iz nebes, da pokrepča in poživi njegovéga duha; blagruje tiste, ki so našli vir pravega veselja; vabi vse, naj se vdeleže te blaženosti. »Pravični se veseli v Gospodu in v njega upa.« Ps. 63, 11. »Sveti se radujejo v slavi, vesele se na svojih ležiščih« 149, 5. »Kako obilna je tvoja sladkost, o Gospod, ki si jo prihranil njim, ki upajo v te.« Ps. 30, 20. »Moja duša pa se bo radovala v Gospodu ter se veselila njegove rešitve.« Ps. 35, 9. »Razveseli dušo svojega hlapca, ker ti, Gospod, si ljubezniv in milostljiv.« Ps. 85, 4. 5. »Daj mi zopet veselje svojega zveličanja.« Ps. 50, 14. »Veseli se serce njih, ki Gospoda iščejo.« Ps. 104, 3. »Služite Gospodu v veselju; pridite pred njega obličje z radostjo.« Ps. 99, 2. »Poskusite in glejte, kakó sladak je Gospod.« Ps. 33, 9. »Pridite, radujmo se v Gospodu; upajmo v Bogu svojem zveličarju.« Ps. 94, 1. »Veselitate se v Gospodu in radujte se pravični in ukajte vsi, ki ste ravnega serca.« Ps. 31, 11.

Naukom kraljevega preroka sledi njegov sin Salomon, tudi on daje veselju prednost pred žalostjo, rekoč: »Kaker molj oblačilu in červ lesu, tako škoduje žalost sercu človekovemu.« Preg. 25, 20. Veselje toliko ceni, da je rekel: »Spoznal sem, da ni boljšega, kaker vesel biti in dobro delati v svojem življenju.«

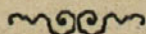
Modri Sirah pa to še bolj povdarja: »Veselje serca, to je človekovo življenje; veselje človeku življenje daljša. Usmili se svoje duše, da boš Bogu dopadel in zderži se; zberi svoje serce v njegovi svetosti in žalost daleč od sebe odženi. Zakaj žalost jih je veliko vmorila in ona nič ne pomaga.« Sir. 30 23—25.

Ravno to spričujeta sveta aposteljna Peter in Pavel. Pervi opominja vernike, naj krepčajo svojo dušo z neko nebeško hra-

no. »Kaker novorojeni otroci poželite duhovnega, neskaženega mleka, da boste rastle po njem v zveličanje.« Potrebni pogoji za to pa je po njegovih besedah: »Ako ste le že pokusili, kako sladak je Gospod,« kaker bi hotel reči: »Potem boste mogli to storiti, ako ste prej okusili, kako velika je božja sladkost.« I. Petr. 2, 2. 3.

Sv. apostelj Pavel pa tolikokrat priporoča novospreobrnjenim kristijanom notranje veselje, da nas o našem predmetu popolnoma prepriča. Rimljanom piše: »Bog upanja pa naj vas napolni sè vsem veseljem in mirom v verovanju, da obogatite v upanju in moči svetega Duha.« Rim. 15, 13. Enako ponavlja Kološanom in Filipljanom rekoč: »Mir Kristusov naj veselo gospoduje v vaših sercih.« Kol. 3, 15. »Mir, kateri ves um preseže, varuj vaša serca.« Fil. 4, 7. Pervi sad sv. Duha imenuje on v listu do Galačanov: »Ljubezen, veselje, mir.« Vedno ponavlja: »Veselite se vsigdar. Veselite se vedno v Gospodu in še enkrat rečem, veselite se!«

Kaj nas pa uči naš nebeški učenik in Zveličar? On ni le rad terpel, da so njegovi zvesti spremljevalci veselo ž njim občevali, temuč je tudi obsojal farizeje, ki so se derznili grajati veselost aposteljnov v njegovi navzočnosti. Rekel je: »Ali morejo svatje žalovati dokler je ženin pri njih?« Mat. 9, 15. »Ne bojte se tedaj pobožne duše, ki ste v ljubezni z Jezusom združene, da bi vaše veselje njemu ne dopadlo. Zakaj za vas kaker tudi za aposteljne je on rekel: »Veselite se tisti dan in poskakujte, ker glejte, vaše plačilo je veliko v nebesih.« Luk. 6, 23.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj na čast brez madeža spočeti Devici Mariji.

DEVETA ZVEZDA.

Marija skerbi za naše zveličanje.

»Glej, tvoj sin!« (Jan. 19, 26.) S temi besedami je naš Zveličar izročil svoji Materi na mesto sebe svetega Janeza evangelista, ž njim pa nas vse. Mi smo Marijini duhovni otroci, ona je pa naša duhovna Mati. Ko dobra Mati, gleda, skerbi in dela,

da bi se obeden njen otrok ne pogubil. Sveti Peter apostolj pravi, da hodi hudič po svetu in išče, koga bi požerl in pogubil; Marija tudi dela in se trudi, da bi vsakega kristijana v nebesa spravila. Zato jo imenuje sveta cerkev v lavretanskih litanijah pribežališče grešnikov, pomoč kristijanov, vrata nebeška. Sveti Bonaventura razlagajoč te besede pravi: »Nihče ne more priti v nebesa, ako ne skozi Marijo kaker skozi vrata.« Zaradi tega obrača sveta cerkev na Marijo besede svetega pisma: »Pri meni je vsaka milost poti in resnice; pri meni je vse upanje življenja in čednosti« (Sir. 24, 25), »Gdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda« (Preg. 8, 35.). Marija nam dobiva pri Bogu milosti, ki so nam potrebne, da moremo delati za zveličanje svoje duše in tako po Jezusu v nebesa priti. Tega naj te spominja deveta zvezda v Marijini kroni; vsaki dan pobožno časti brezmadežno devico Marijo. Priporočuj se ji v terpljenju in v skušnjavah; goreče jo prosi za srečno zadnjo uro; saj na nji visi vsa večnost.

Zgled.

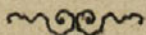
Sveti Leonard Portomavriški je bil goreč Marijin častivec in si je zelo prizadeval, da bi sveta cerkev razglasila njeno brezmadežno spočetje za versko resnico. Že ko deček je pogosto vodil svoje mlade tovariše pred Marijino podobo, kjer je ž njimi molil. Sedemnajstletni mladenič je druge nevedne mladeniče poučaval v kristijanskem nauku. Ko je izverstno končal latinske šole, je šel na vseučilišče zdravilstva se učiti; ali po dveh letih je v sebi čutil glas, ki mu je rekel, da naj bo dušni in ne telesni zdravnik. Odločil se je zapustiti bogastvo, dobro službo, posvetno čast in vse, kar mu je svet ponujal in kar tudi dan današnji mladina hrepeni in se žene, da bi dosegla. Stopil je v frančiškanski red, tu se pridno učil bogoslovja in vestno pripravljaval za duhovniško službo. Celih 44 let je imel svete misijone in duhovne vaje, je spovedoval in pisal koristne knjižice. V Italiji neki ni škofije, kjer ne bi bil pridigal. Sè živo besedo in sè svojim zelo ostrim življenjem je spreobernal veliko terdovratnih grešnikov in spravil mnogo skreganih, ki so dolgo živeli v sovraštvu. Sad njegovih pridig in spisov se na Laškem še zdaj pozna. Za zveličanje duš se je trudil do svoje smerti; 26. novembra leta 1752. zvečer je prišel z misijona v Rim in še tisto noč je vmerl.

Posnemaj tudi ti svetega Leonarda Portomavriškega. Ora je zelo priporočal premišljevanje Kristusovega terpljenja in zato je postavljaj sv. križev pot; priporočal je vedno češčenje presvetega Rešnjega Telesa ter bratovščini presvetega Serca Jezusovega in prečistega Serca Marijinega. Slušaj njegov nauk, da boš najprej skerbel za svoje zveličanje. Vari se greha in delaj dobro. Res je, da ne moreš kaker sveti Leonard pridigati, spovedovati in voditi duš po poti popolnosti in svetosti, vender tudi ti lahko veliko dobrega storiš za zveličanje svojega bližnjega. Najprej začni doma, v svoji družini vestno opravljaj vse kristijanske dolžnosti; lepo in dostojno se vedi, s tem drugim molčé pridigaš in jih vlečeš, da te posnemajo. Svetuj in nagovarjaj zlasti take, o katerih veš, da imajo v sebi nagnjenje k pobožnosti, redovnemu, duhovnemu življenju. Glede opominjevanja in svarjenja bodi pa zelo previden; ako hočeš spreobrniti kakega grešnika, moli zanj in ga priporočuj Mariji, ki je pribežališče grešnikov, da bi mu dal Bog milost spoznati in obžalovati svoje grehe. Za spreobrnjenje grešnikov moli pri vsaki sveti maši in po svetem obhajilu, katero lahko Bogu daruješ za tega ali onega grešnika. Ne vstraši se tega truda; zakaj ako samo enega grešnika spreoberneš, razveseliš vsa nebesa. Kristus sam to naznanja, ko pravi: »Povem vam, da bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kaker nad devet in devetdeset pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.« (Luk. 15, 7.). Z veseljem delaj za zveličanje bližnjega; zakaj, ko se trudiš za druge, delaš tudi za svoje zveličanje; svetj Jakob apostolj namreč piše: »Bratje moji! ako gdo izmej vas zajde od resnice, in ga gdo verne; naj ve, da, gdor grešnika verne od njegove krive poti, bo rešil njegovo dušo od smerti in pokrtil veliko število grehov« (grešnikovih in svojih) Jak. 5. 20.

Molitev.

O brezmadežna devica Marija, v tvoji roki je moje zveličanje. Vodi me po pravi poti proti nebesom; varuj me vsake skušnjave, da ne bom padel v greh in izgubil nebes. Podpiraj me, da bom poterpežljivo prenašal vse križe in težave ter dal lepe zglede, s katerimi bom pomagal v nebesa tudi drugim. Amen.

P. A. F.

Sv. Eljzear in bl. Deljina.

(Dalje.)

IX. Deljinino socijalno delo.

V sredi štirinajstega stoletja so bili v Provansi kervavi nemiri.

Neki Robert Dürás (Duras ali Durazzo) se je polastil boškega mesta (Baux) in gradu. Zadnji je bil po svoji legi, verhu alpilskega gorovja, kakor orlovo, gnezdo. Robert ga je spremljal v jastrebovo; spuščal se je od tam dolu na Provanso na rop in pustošenje. Da bi storil konec tem prederznostim, je prišel visoki državnik, imenovan veliki senešalj, Fuljk Aguljtovski, oblegel terdnjavo in pregnal nasilneža s krivične posesti l. 1355. Ali to je bil le začetek boja, ki ni bilo dolgo, da se je obnovil. Ta krat so začeli gospodje boški, da bi maščevali dva svojega rodu, ki sta bila ubita v Italiji. In imeli so nesrečno misel, poklicati na pomoč Arnaljda Servoljskega (de Cervoles) in njegove Gaskonce ali Tüšene (Gascons ou Tuchins). Te najete čete so Provanso pokrile s kervjo in razvalinami.

V skrajni sili se je kraljica Ivana obernila do armanjaškega grofa (d'Armagnac) ter mu odstopila brinjoljsko posest (Brignoles), da bi vstopil v njeno službo. Zastonj je mesto vgo-varjalo zoper to kupčijo.

Da bi rešil plenitve Avinjon, je papež Inocencij VI. moral plačati grofu Armanjaškemu dvajset tisoč florenov in neki drugi najeti četi tisoč skudov. Verhu tega so zahtevali tudi odvezo od cerkvenih kazni, katerim so zapadli. Na to niso nikoli pozabili, keder so se pogajali s cerkveno gosposko; tolika je bila v tistih časih vernost, tudi pri naj menj tenkovestnih.

Na prigovarjanje Viljema Sabranskega je Deljina zapustila svoje stanovanje v Apti, ker je bilo zunaj mesta ležeče in torej preveč izpostavljeno sovražnim napadom. Prebivala je tedaj za hip ali v Kabrijerih (Cabrières) ali v Ansuizu.

Za njenega prebivanja v zadnjem tem pribežaliču je straža vjela nekaj Gaskonov in ljudstvo, razdraženo zavoljo silovitosti, ki jih je prestalo, je te vjetnike verglo v neki štirideset metrov globok vodnjak. In potem je metalo še debelo kamenje na nje. Mejem, ko je vsa ta vojaška roparska soderga konec

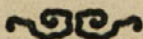
vzela, se je rešil njih poveljnik Dürand Arnod (Durand Arnaud). Slišal je bil o sveti grofici, ki ji je Bog podelil dar čudežev. In, mejtem, ko so ga grabili in vezali, da bi ga vergli v globočino, se ji je iz celega serca priporočal in obetal poboljšanje, ako ostane živ... Bil je pokopan pod kamenjem od ponedeljka zjutraj do srede zvečer. Naenkrat se vodnjak razsvetli, sveta grofinja se prikaže nesrečnemu in mu odvzame vezi; neki glas mu mejtem veli, naj se vzdigne in gre vun. Na njegov klic so prišli ljudje in videli nesrečnega, ki je prosil vsmiljenja. Podali so mu verv in prišel je vun zdrav in brez poškodbe. Dobivši prostost je zvest svoji obljubi živel najprej ko puščavnik v aptovski pokrajini, pozneje v nekem samostanu, kjer je pobožno vmerl. — Ta čudež se je dogodil v navzočnosti škofa Montekorvinskega (Monte-Corvino), Aliderika Taranškega (de Tarente), in Ivana Sabranskega. Slika, ki ga kaže, se je ohranila v ansuiški cerkvi.

Še ob neki priliki je Deljina za vojake boških gospodov razodela ljubezen. Bertrand Boški in Rajmund Aguljtovski sta bila na tem, da se spopadeta v Kavajonu (Cavaillon). Grofica Arijska je o tem zvedela. Serce ji je kervavelo pri misli na nesrečo, ki je žugala priti nad njene sorodnike in pokrajino. Ker radi boleznii ni mogla hoditi, dala se je nesti pred nasprotnika in s toliko sladkostjo in toliko močjo jima je govorila, da ju je spravila.

Žal, do miru v Provansi le ni prišlo. L. 1357 je senešalj oblegal grofa Avellinskega (Avellino) v njegovem boškem gradu, in mir je bil podpisan mej tem zadnjim in kraljico Ivano komaj čez šest let. —

Dve leti pred svojo smertjo je Deljina imela opraviti z rečjo, ki je še le v naši dobi se vdomačila in razširila. Ohranile so se dve listini aptovskega notarja Lavrencija (Laurent) z dne 12. in 21. dec. l. 1358. Iz njih razvidimo, da so se vbogi kmetje, ki sami niso imeli kredita, obernili na grofinjo Arijsko, naj bi ona dala nabirati žito, ki bi se potem potrebnim za seme moglo razdeliti. Deljini se je prošnja zdela vslišanja vredna, obernila se je na Rajmunda Brünanšija (Brunenchi), zakladničarja, in ta je berž poslal zahtevano žito... Nekaka zadruga v srednjem veku — in ona, ki jo je dobro ljudstvo imenovalo sveto

grofico, in ki jo mi dandanašnji častimo ko blaženo Deljfino, je bila nje začetnica!

Samostan sv. Klare v Ribnici.

IX.

Opatinja Doroteja.

Princesinja Doroteja, rojena 21. vinotoka 1480 ko hči vojvoda Magna II. in njegove soproge Zofije, rojene vojvodinje Ščetinske, je bila izročena samostanu sv. Klare in Bogu posvečena v svojem osmem letu. Berž drugo leto 1489 je bila z veliko slovesnostjo preoblečena v redovno obleko in štiri leta na to 19. avgusta 1493 je položila redovne obljube v roke frančiškanskega provincijala p. Ludvika Seghenskega. Čez sedem let je bila izvoljena za opatinjo, l. 1500. Ravno to leto je njen oče, vojvoda Magen, dve drugi hčeri omožil; Zofijo z vojvodom Janezom Saško-mišenskim, Ano z Viljemom Hesenskim. Obe sstri ste sčasoma mnogo britkosti prizadeli opatinji Doroteji s svojim odpadom k Lutrovi veri. Oče ji je vmerl kmalu nato l. 1503, mati eno leto potem. Malo pred smertjo je ta darovala samostanu krasen mašni plašč, z biseri, zlatom in dragimi kamni olepotičen.

Leta 1510 so imeli frančiškani kapitelj v Raztoku, kjer so za ribniški samostan poostrili obljubo vboštva. Opatinja Doroteja je bila prva, ki se je podverгла temu predpisu. Tako so se mogli še ostali dolgovi poplačati in duhovno življenje v samostanu se je povzdignilo. Korna molitev se je opravljala z gorečnostjo, po noči in po dnevi; slovesne maše o praznikih, večernice, procesije in blagoslovi sê svetim Rešnjim Telesom, vse se je držalo po redu cerkvenega leta. Patri so ob določenih dneh pridigati ljudstvu in tudi Bogu posvečenim ženam imeli primerne govore ob določenih časih. Kaker je videti, je bila po načinu frančiškanskega reda tudi cerkvena godba v Ribnici priljubljena. Samostanska cerkev je imela dvoje orglje, male in velike, in opatinja Doroteja jih je dala po potrebi popraviti. Tudi slikarstvo se je gojilo v samostanu. Obednica se je opravila s podobami dvanajst aposteljnov in velikega irskega opata sv. Brandina. Marijina podoba na aljtarju sv. Rešnje-

ga Telesa na koru se je prenovila. Naredila se je za sestre sončna ura; tudi se je mariskaj zidalo pod opatinjo Dorotejo, cerkev se je prekrila z bakrom in nekaka parna kopel za brate in v klavzuri za sestre napravila. Leta 1529 je prišla namreč v samostan neka posebna potna bolezen, morda influenza ali nekaj podobnega; nihče ni prej poznal te bolezni. Pol samostana, 26 nun je bilo naenkrat v posteljah in nihče ni vedel nobene pomoči, dokler niso z Angleškega, kjer je pred nekaj leti divjala ta bolezen, prišla poročila o zdravljenju in zdravilih. V ta namen so se zidale v samostanu kambrice za nekako rusko-irsko parno kopel.

Tudi razna nova, nenavadna dela so se vpeljala tedaj v samostan. Pridelovati se je začel hmelj in lan. Da ni bilo treba preveč delavstva najemati, so nune same lan terle. Sploh se je varčevalo, ne ogibaje se pokore in truda. S čebelorejo se je pridobival med za samostan in vosek za sveče pri službi božji. Na polju se je pridelovala gorčica in ogerščica za olje; tako je tudi gospodarstvo s časom napredovalo. V gojenje znanstva se je vredila prostorna knjižnica in oskerbela z dragocenimi bogoslovnimi deli; pa tudi drugo slovstvo tistega časa ni bilo izključeno.

Opatinja Doroteja je vladala ribniški samostan v jako nemirnem času. Leta 1517 se je frančiškanski red razcepil v konventuale in observante; gotovo se je to več ali menj čutilo tudi po samostanih sv. Klare. Štiri leta na to se je razdelila velika saška redovna okrajina; šest kustodij se je pod zaščitništvom sv. Elizabete združilo v gorenjo saško okrajino, drugih šest je ostalo stari Saksoniji. Ta je imela l. 1522 na praznik povikšanja svetega Križa svoj kapitelj v Hamburgu, kjer so se določili tudi za Ribnico novi patri, mej njimi ko pisavec ribniške kronike, p. Lambert Slaggert.

Tedaj so prišli hudi časi za serafinski red v tistih krajih. Mej razuzdanimi ljudmi se je širilo martinovsko gibanje. V začetku se vporniki v Ribnico niso upali, ker so vedeli, kako opatinja ostro na to gleda, da se v njeni patronatni cerkvi katoliška služba božja opravlja; ali počasi so vporne govornice vender le spodkopale veljavo katoliški Cerkvi v mestu in po deželi. Tako se je zgodilo, da so prišli leta 1526, ta dan pred sv. Ano, samostanski kmetje klobenhagenski s kosami na samostansko dvorišče in tam kričali, da bodo še ta dan posekali

gvardijana in oskerbnika, ker se jim ni poslalo ne jedi ne pijače, ko so kosili rež na samostanskem polju. To je bilo sicer res, ali v samostanu se je mislilo, da ne kosijo, ker je bil dež. Ni se jim hotelo delati nobene krivice. Ali kako to dopovedati razjarjenim kmetom? Patri so segli po orožju, da bi se branili. Kar se odpro velika dvorna vrata in opatinja Doroteja sè svojo vikarinjo in nekaterimi starišimi sestrami stopi pred vpornike in žalostno pa brez bojazni pogleda razkačene kmeter jih resno nagovori, naj pomislijo, da jim ne bo koristilo njih vedenje, ker so v deželi knezi in gospođje. Kmetje so bili kakor panani. Tolika je bila visokost, moč in dobrotà, ki je govorila iz oči njih visoko spoštovane kneginje in gospe v duhovni obleki, da so se ji morali na mah vkloniti, kakor nekedar saračeni pred sv. Klaro in njeno molitvijo. Eden pa se je vender upal s povzdignjeno koso ponoviti svojo zahtevo; ali opatinja je ostala mirna in nato se je potolažila tudi njegova jeza. Doroteja je dala potem kmetom, ki so bili prišli sè ženami in otroci, jesti in piti piva; vender je zahtevala zadoščenja. Slovesno so morali odpuščenja prositi p. gvardijana in za kazen svojega neopravičenega nastopa so morali brezplačno neki dedni dvor spet postaviti in sami les za to pripeljati iz cerkvenega resja. Klokenhagenci so spoznali svojo krivico in skušali popraviti, kar so storili napačnega, ker so bili verni ljudje in jih je le jeza in zapeljevanje premotilo, ne hudoba serca.

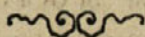
Vender bodi povedano tukaj, da so že na praznik sv. Janeza Kerstnika v ribniški župni cerkvi martinovci očitno nagajali duhovnikom pri altarju, da so se prederznili celo sv. Rešnje Telo sramotiti in podobe svetnikov z noži poškodovati, in več meščanov, ki so se v bran postavili, raniti. Dva rokodelska tovariša sta v zmotni gorečnosti hodila za nekim kovaškim hlapcem, ki je toliko časa pridigal, da so ga vun iztirali, in surovi mesarski tovariši so v cerkvi meso jedli. Tem divjakom ste se pridružili tudi dve ženski. Duhovno sodišče, ki je delalo v sporazumljenju z opatinjo Dorotejo, je te upornike izpodilo iz dežele; one, katerih bogoskrunstvo in očitni grehi so bili preveliki, pa so 19. malega serpana tistega leta obesili na viselice.

Po unanje je bil tako mir storjen in martinovcem se ni dovolilo pridigati po cerkvah v mestu; ali krivoverstvo je bilo

vender vsejalo svoje seme. Ribnica se je naslednja desetletja sicer vbrabila težkih nemirov verskega vpora; svojih cerkev dolgo ni odperla lutrovskim pridigarjem, ker so bile knežje opatinje hrabre božje borivke. Vender so bolečine sv. Cerkve terdo stiskale pobožno opatinjo Dorotejo; kar jo je še prav posebno bolelo, pa je bil odpad od vere in Cerkve v njeni lastni družini in skerb za prihodnost njenega samostana. Iz mladega vajena bojev je vender ostala terdna v veri in zaupanju na pomoč božjo.

Pod njeno vlado so se sklenile tudi razne pogodbe z mestom, zlasti so se ponovno določile v raznih časih pridobljene pravice, dokupilo se je nekaj sveta in, da se pospeši v mestu trgovina in obert, je pridobila opatinja na prošnjo mestnega svetovavstva od svojega brata vojvoda Albrehta pravico vsa-koletnega semnja, ki je imel biti poleg že navadnega jesenskega o sv. Dioniziju, kaker ta, skozi tri dni, pa poleti v nedeljo, ponedeljek in torek po osmini sv. Petra in Pavla.

Leta 1537 je obiskala ribniško mesto zopet velika nesreča, v nedeljo po binkoštih po noči je velik požar vpepelil 125 hiš, mej njimi rotovž, mnogo skednjev in hlevov ob morski strani, tudi mnogo živine je zgorelo in celo nekaj ljudi. Po svetu in povelju vojvoda je dala duhovščina vbozim na svoje stroške postaviti spet hiše. Naslednje leto je prišla v Ribnico pa strašna kuga, ki je pomorila 250 ljudi. Tudi v samostanu je vzela opatinjo in 21 drugih nun. Princesinja Doroteja je vmerla na Šent Iljna dan 1538 in celo leto je ostal samostan sirota.

Gobavi v Sveti Deželi.

Septembersko sonce Palestine je pripekalo, ko sem stopala o poldanski uri doli v dolino Cedrona, vkup v dvema sestrama sv. Vincencija Pavlovega, obiskat tam gobave v kraju njih izgnanstva v Siloe. Kar sem srečavala ob potu, me je že pripravljalo na cilj mojega izleta. Na levi strani pota po kamenitih bregovih se je vzdigovala v bohotni rasti neprešteta množica lepih poljskih lilij, ki so se živo ločile od temno modrega neba ter dajale naturi slikovito in očarujočo podobo. Na desni

strani pa, kako grozovit pogled! Pod neketerimi oljikami je ležala merhovina konja, ki je bil padel poleg ostankov kamele, na pol strohnele, in kosti vsake verste. Kako nasprotje! To je bila prava podoba prepada, ki loči lepi svet, poln življenja, od njegovega izmečka, sveta gobavih, ki se mu človek odteguje z gnjusom, z brezčutnim srcem, dostikrát z nevsmiljenjem. Od tiste merhovine se je širil neznanski smrad, ki je dušil dišavo lilij in vabil pse in ropne ptiče.

Stopale smo dolu vedno globočje v dolino Hinnom po stermiti poti, ki gre mimo njive kervi, kupljene za 30 srebernikov Judeževih. Ob poti stoje siromaške kočice arabskih kmetičev in stari grobi pred podertijo, ki se vzdiguje nad studentem Rogelj, tako slovečim v Svetem pismu; imenuje se dandanašnji Jobov studenec.

Naposled pridemo v Cedronsko dolino. Pred sabo zagledamo na stermiti skali, ki se vzdiguje na vshodni strani, nizko in jako dolgo zidano poslopje z ravno streho po jutrovski navadi in z okni sè železnimi gartri. To je muzlimansko pribežališče gobavih v Siloe. Ni ga germa, ni ga drevesa, ki bi širilo svojo dobrodejno senco nad to zbirališče izgnancev človeštva, izgnanih za celo življenje, lahko bi se reklo: živih pokopanih. Ozka steza, skalovita in malo pohojena nas pelje do majhnih vrat, ki jih čuvaj, arabec, hitro odpre, in tu smo v pričo siromaštva čisto popolnega. Nesrečni nam gredo ali se plazijo naproti z veliko težavo in hvalijo Boga, ki nas je poslal, da jih obiščemo in oskerbimo. 19 jih je bilo bolnikov, skoraj vsi zakonski, mož in žena. Mej njimi je bil tudi neki človek, ki je bil nekedaj profesor, pa je zdaj, razen gob, terpel tudi na merzlici. Ta človek ni bil oženjen, skerbela je zanj neka ženska, ki je bila tudi bolna; pri njej je bil na hrani.

Sestre so se berž lotile dela. Prihajale so navadno po enkrat na teden opravljat svojo službo ljubezni pri gobavih. Jaz sem bila zdaj prvič v tem pribežališču siročine, za to pot le priprosta gledavka. Najprej je prišel neki človek, ki je imel noge popolnoma spačene od ran; za njim neki bolnik, ki ni imel več rok in rame eno vso snedeno od boleznii in drugo zabuhlo brezpodobno gručo vneta od strupenih tekočin. Vbogi človek je moral terpeti grozovito, pa tožil ni. Z ginjenim glasom in rosnimi očmi je ponavljal sestri neprestano: »Tvoj Jezus ti bo

poplačal.« Bolj ko vsi drugi je vzbujala grozo njegova žena, ki ni imela več nosu in eno samo oko, noge, gori od členkov, so ji visele na kitah in hotele odpasti. —

Sestre so se deržale, ko so imele opraviti z gobavimi, vsega, kar veli previdnost; ran se niso dotikale kaker le z orodjem in bato. Razjedeni udje se mažejo z ijodom, kateri so vneti, se prevlečejo z vazelino, potem se dene vse v povoje. Sestre nadaljujejo svoje delo vsmiljenja, dokler je vseh 19 bolnikov oskerbljeno. Nobeden teh bolnikov ni kazalo, da bi bil blizu konca. Sreča je bila, da mi sestre niso dovolile, da bi jim bila poomagala, sreča, ker mi je šla ta reč preveč do živega, dasi-ravno sem že prej videla gobave. Rada bi jih bila stisnila na svoje serce te vboge terpine; ginjena sem bila globokega vsmiljenja, povedala bi jim bila, kako zelo delim njih terpljenje.

Ker ne umem njih jezika, sem jih mogla le gledati, pa v mojih pogledih je bilo toliko ljubezni in vsmiljenja, da so umeli ta jezik serca in so se mi skušali zahvaliti. Ne najdem besed, ki bi mogle izraziti velikost njih nesreče. Ta strahovita bolezen se ne da vstaviti in ni mogoče polajšati bolečin teh vbozih ljudi tako vrednih vsmiljenja, kaker le, da se jim oskerbi hrana in obleka, to je vse, kar se more storiti. Vsaka družina ima ločeno hišico z majhnim lončenim grelom, da si pripravljajo po arabski navadi svojo borno hrano. Od vlade dobivajo vsak dan po tri hlebčke v vrednosti blizu 10 vinarjev in po verhu v denarju nekako 25 vinarjev. S tem se morajo vzderžavati, dobro ali slabo, kaker morejo.

Če izvzamemo vsmiljene sestre, ki jih pridejo prevezavat vsako nedeljo, jih poredkoma kedo obiše.

Od meseca svečana 1912 jim ni več dovoljeno zapuščati svojega pribežališča; vsled te prepovedi zgube dosti miloščine, ki bi jo dobili od mimo gredočih, razen kratkega časa, ki bi ga imeli, ko bi beračili po živahnih ulicah v Jeruzalemu. Kaker je videti ta naredba vlade jako modra in kaker izključenje teh nesrečnih sè svetih krajev in iz občevanja z ljudmi sploh dobro de romarjem, ki bi jih njih pričujočnost strašila in v nevoljo pripravljala, vender ni nič menj gotovo, da je vbogim gobavim pomnožila nesrečo, oni zgubljajo tako nekaj dobička in nekaj kratkočasje, ki je bilo morda njih edina tolažba na tem svetu.

Oh in v ti deželi je toliko teh nesrečnih, in njih terpljenje, primerjano sè vsemi britkostmi tega življenja, je gotovo najbolj vsmiljenja vredno. Ni dvojbe, da bi bilo treba pomagati. Pa kako?

Protestantje so skusili rešiti to vprašanje, tega je že 50 let. V nemški naselbini, kake pol ure od Jeruzalema, so postavili v nekem velikem vertu, lep zavod, imenovan »Pomoč Jezusova« (Jesus Hilfe), kjer se sprejema zastonj 40 do 50 gobavim samskega stanu, naj bodo ketere koli vere. Zdaj je tam preskerbljenih troje katoličanov, četvero pravoslavnih, dvoje protestantov in 31 mohamedancev. — Od katoliške strani se do tega dne še nič ni poskusilo proti tej nesreči.

Moja goreča želja je spremeniti to obžalovanja vredno stanje. Namenila sem se postaviti gobavim pribežališče s katoliškim vodstvom in osebjem v okolici Jeruzalema, kjer bi se ljubezen skazovala tem vbozim zapuščenim, kaker nas je učil naš Gospod sè svojim zgledom; olepšati želim večer njih življenja in narediti njih težko usodo bolj prenesljivo. Svèt, pomoč in varstvo mi je že zagotovljeno; le gmotna sredstva, ki so mi na razpolago, niso zadosti, da bi se mogel načert zveršiti. Zato se obračam do vsmiljenega serca katoliških kristijanov; prosim jih, da bi mi preskerbeli kamenja za to poslopje v Sveti Deželi, prav gotovo bodo prejeli za to plačilo v tem življenju in v onem.

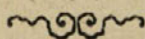
Arabec pravi: »Stori dobro in verzi v morje!« Mi kristijani izražamo to misel drugači: »Delajmo dobro iz čiste ljubezni, iz ljubezni do Njega, ki je prvi nam skazoval ljubezen brez mere in meje.«

*

Kaker ste, dragi bravci, lahko opazili berž v začetku, je pisala to poročilo ženska, seveda pa ne v slovenskem jeziku, temuč v francoskem. Že iz tega berž lahko sklenete, da mora biti kaka imenitna gospa. Res je neka bavarska baronka, vdova Freytag-Loringhoven, ki hoče postaviti v Sveti Deželi gobavim katoliško pribežališče, azilj leproznih. Izvolila je za to iz evangelija znani kraj Emaus in blizu frančiškanske cerkve in zavoda patrov lazaristov se je letos začelo zidati. Za oskerbovanje bolnikov je pridobila baronka nemške vsmiljene sestre

sv. Karlja Boromeja. Pa tudi ona sama hoče ostati pri njih in jim streči skupno z redovnicami.

Naša podoba kaže gobave menda arabskega azilja, katerih bolezen je sicer očitna, vendar še ni do skrajnosti napredovala. Takim bolnikom streči pač ni prijetno in ni varno, ali kerščanska ljubezen vse prenese in vse premore. Naj bo junaški zgled bavarske baroñike v ospešno spodbujenje tistim, ki imajo zdaj priliko v domači deželi streči ranjenim vojakom; naj jim strežejo z ljubeznijo in poterpežljivostjo in le od Boga pričakujejo plačilo.

Henrik grof Šambordski,

lep zgled gorečega katoliškega kristijana.

P. V. K.

V.

Prav posebno se je odlikoval grof Šambord v ljubezni do ubogih. Ta lepa čednost mu je bila prirojena, s pridno vajo pa se je do konca svojega življenja spopolnjeval v nji. Še otrok je bil že čudovito usmiljenega serca proti ubogim in varčen z denarjem, da je mogel več dobrot skazati.

Neki častnik mu je pri neki priliki omenil, kako potreben bi bil v njegovem kraju samostan usmiljenih sester. »Ustanovite ga torej,« reče hitro blagi mladenič. Ali častnik odverne, da nima dovolj denarja za to. Kraljevič je od tedaj nadalje še prav posebno varčeval, ne da bi bil komu povedal, zakaj.

Črez dve leti je vprašal onega častnika: »No, kako je z Vašim samostanom?« Častnik je zmajal z ramami ter rekel, da je še vedno prvotna težava, namreč pomanjkanje denarja. Tedaj mu izroči Henrik veliko mošnjo, polno denarja, ki si ga je v dveh letih prihranil.

V poznejših letih je na sprehodu blizu Gorice videl ubožca, tako pohabljenega, da se je le z rokami mogel plaziti naprej. Knez ga je vprašal, od česa živi. »Od nič drugega, gospod,« odverne utogi, »kaker od krajcarjev, ki mi jih dajo usmiljeni ljudje.« — »In koliko približno dobiš na dan?«

»Včasih več, včasih menj, večkrat premalo ko preveč, včasih tudi prav nič.« — »Oh, prijatelj moj, tako se vendar ne

more živeti!« — »Se pač mora, plemeniti gospod!« — »Ali ne, ne!« Pri teh besedah da dobri knez ubogemu možu 25 golj-dinarjev in mu obljubi mesečne podpore 50 frankov, blaga kne-ginja pa se je odločila, da mu bo skerbela za perilo in obleko. Še v svoji zadnji bolezni je omenjal grof tega ubožca in ga tudi obilno obdaroval. Kaj čuda, da je ta pri pogrebu grofovem tak-o bridko jokal, da ga je vse pomilovalo?! Kaj čuda, da so ljudje tedaj na glas spoznavali: »Oh, tako plemenitega kneza smo ž njim zgubili! Njegovi ljubljenci so bili priprosti in ubogi, in on je vse ljubil kaker oče.«

Kedo bi si mogel misliti, da je ta blagi knez imel tudi so-vražnike? In vender moramo priznati, da ne majhino število, če tudi več političnih kaker osebnih. Ali če so drugi njega so-vražili, on ni sovražil nikogar, temuč je imel do vseh pravo-kerščansko ljubezen, ljubezen tudi do sovražnikov.

Ko se je enkrat v družbi svojih zaupnikov peljal po želez-nici, je nenadoma stopil v njegov voz surov, neotesan človek ter se meni nič tebi nič vsedel njemu nasproti. V oddelu nastane molk, dokler začne vsiljivec govoriti o vremenu in svojih opravkih. To se je še dalo prenašati. Ali ta nadležni človek je kmalu prišel s politiko na dan: govoril je o republiki, o cesar-stvu in nazadnje o grofu Šambordu, ne vedoč, da sedi njemu nasproti. Dajal mu je najrazličniše priimke, ki si jih je izmi-slila časnikarska neotesanost, ne da bi bil knez pokazal pri tem najmanjšo nevoljo. Dal je celo svojim prijateljem znamenje, naj molče.

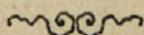
Tudi neki neotesan kmet ga je enkrat psoval sè zaničljivi-mi besedami, tako da ga je zato eden pričujočih hotel pošte-no za ušesa potegniti, ke bi ga ne bil grof sam zaderžal; on pa se je rajši vmeknil kaker da bi bil komu v nadlego.

Njegovo maščevanje nad tistimi, ki so mu vgrabili prestol, je bila molitev. Ko je vmerl eden teh, namreč kralj Lojz Filip, je dal zanj opraviti černo mašo, ki se je je vdeležil zè vso svojo hišo, in tako goreče je molil za tega svojega smertnega so-vražnika, da so bili vsi pričujoči močno ginjeni.

Isto je storil ob smerti nesrečnega sinu Napoleonovega in, ko je zvedel za smert vojvode Orleanskega, je bila njegova prva misel, da je zanj molil in moliti dal.

Tako je vedno in povsod kazal, da je bilo v njem zares kraljevsko serce, vredno kraljevega prestola; nad nesrečne Francoze mora priti in je že prišlo maščevanje božje, prišlo ravno v naših dneh, ker so mej mnogimi drugimi grehi sramotno zaverгли enega svojih najboljših, najvredniših sinov. Pregnali so ga iz domovine od koder morajo zdaj sami bežati.

(Dalje prih.)

Vizitacija ljubljanske skupščine.

Ljubljanska tretjeredna skupščina šteje nad dva tisoč udov, ki stanujejo v Ljubljani, še veliko več jih je pa na deželi, ker so se v prejšnjih letih vpisavali tu iz cele Kranjske. Na deželi in v raznih deželskih mestih so neketeri prestopili v nove skupščine, ki so se ustanovile v zadnjih dvajset letih ali v njihovi župniji ali v bližini. Mnogi pa niso prestopili, ampak se doma ali pri sosedih samo vdeležujejo shodov, vesoljnih odvez, pripadajo pa še vedno k ljubljanski skupščini. Veliko je pa tudi takih, ki so zapisani v Ljubljani in so se priglasili tudi za vpis v domačo na novo ustanovljeno skupščino, tako da so na dveh krajih vpisani. Eno osebo sem celo dobil, da je bila sprejeta v Ljubljani, potem se je čez nekaj let preselila v Novomesto, od tam v Gorico in je povsod vpisana v zapisnik sè zaporednim številom, tako da šteje za tri ude. Take in enake nerednosti smo namerjali odpraviti pri zadnjem sestanku samostanskih voditeljev, pa je prišla vojska vmes in jih več vsled nerednih zvez na železnici ni moglo priti na shod kljub najboljši volji. Omenjeni nedostatki se bodo pa vendar odpravili. Če bi mogel in smel vse povedati, kar je bolje zamolčati, da koga ne vžalim, bi spoznali, da je organizacija tretjega reda neobhodno potrebna, in neobhodno potrebno tudi enotno postopanje v vodstvu tega reda. Večletne napake se ne dajo na mah odstraniti, toda začeti je treba in krepko nadaljevati, pa se bo vse posrečilo. Errando discimus.

Vizitacija v ljubljanski skupščini se je morala omejiti le na tretjerednike stanujoče v Ljubljani in v Šiški (teh je 57). Razdeljeni so na moški, ženski in nemški oddelek, od katerih ima vsak svoj odbor. Nemški oddelek ali odsek tu prejdemo.

Moški odsek šteje brez novincev in dijakov v tem času 108 udov, od katerih se jih je vizitacije vdeležilo blizu 80. Nekaj jih je zadržala služba, par jih je bilo bolnih, drugi so pa neopravičeno izostali in niso izveršili dolžnosti. Postali so malomarni in mlačni in jih bo treba zbuditi iz spanja, ali pa preložiti iz tretjega reda tja, kamer spadajo. Sicer je pa zapisanih mnogo več moških udov, pa so se vsled služeb in poklica že preselili drugam. Moških novincev je enajst.

Število moških tretjerednikov je za Ljubljano res premajhino, pa ti, ki so se vdeležili vizitacije, so dobri in odločni. Zastopani so v njih razni stanovi. Mej njimi najdeš tergovca in obertnika, učitelja in delavca, uradnika in služabnika, moža v pokoju in dijaka v sladkih nadah.

Vizitacija se je zveršila v tretjeredni dvorani. Opravili smo zapovedane molitve pred vizitacijo in po nji. Mesto osebne vizitacije je vizitator vsem skupaj omenil splošne in posebne dolžnosti, ki jih vodilo nalaga in jim priporočil, naj si o tem sprašajo vest; kar je napačno, da naj popravijo, kar je dobro, še bolj vterdijo itd. Razume se, da je povdarjal tudi dobro berivo, posebej »Cvetje«, opozarjal tudi na društveno in družinsko življenje. Pohvalil jih je glede pogostega prejemanja sv. zakramentov, rednega obiskovanja mesečnih shodov in marljivega delovanja pri društvih. Priporočil jim je tudi, naj pridobivajo nove ude s pomočjo »Cvetja«, z lepim zgledom in molitvijo.

Ker je že tri leta poteklo, odkar je bil odbor izvoljen smo pri tej priliki za nadaljna tri leta izvolili novega. Skerčili smo pri tem število odbornikov od 12 na 9, ker jih toliko popolnoma zadostuje in se je vseh dvanajst k mesečnim sejam redko kedaj zbralo. Imen ne navajam, ker za bravec zunaj Ljubljane nimajo pomena, našim so pa znani. Dosedaj so se novi odborniki vdeleževali sej v polnem številu in upanje je, da bodo tudi v prihodnje veršili svojo nalogo z enako vnemo.

Vizitacija ženskega odseka se je vlekla cele štiri mesece. Treba je bilo pregledati ves zapisnik ljubljanskih tretjerednic in ga deloma na novo vrediti, deloma izpolniti. Prostora, kjer bi se moglo zbrati naenkrat dvatisoč oseb razen cerkve nimamo; zato so mogle prihajati le v manjših skupinah in še to

večinoma samo ob nedeljah popoldne, ker drugače niso proste. Verh tega je bil več nedelj vizitator po vizitacijah na deželi torej za domačo vizitacijo zadržan. Iz teh in sličnih vzrokov se je to delo tako zavleklo. Pa kljub temu se je srečno izvedlo. Hvala Bogu!

Da! Bogu hvala! Težave, ki so jih napravljale neketere posamezne sè svojim mermranjem: »čemu te novotarije? če je bi dobro dosedaj, zakaj bi naprej ne bilo? same sitnosti!« itd. Da! Same sitnosti so bile, ki so jih delale neketere termoglave in nepokorne osebe vizitatorju brez vsake potrebe! Tisavec teh verstic je vizitatorju dobro izprašal vest o tej zadevi, pa ta se je vedno skliceval na vodilo. Prav je imel. Vodilo resno nalaga njemu dolžnost obiskovati tretjerednike in sklicavati shode in preiskavati ali se vodilo vestno izpolnjuje. Če on torej izvršuje dolžnost, zasluži priznanje, ne pa graje. Kaker sem pozneje zvedel, so mu dobre tretjerednice prav hvaležne za vizitacijo. In ne brez vzroka, zakaj rodila je mariskak dober sad.

S pomočjo vizitacije se je vredil zapisnik v mestu stanujočih tretjerednic, ki je podlaga organizacije. Marisketera je zanemarjala mesečne shode in več družih dolžnosti, ki jih vodilo nalaga. Opozorjena na napako se je zopet zboljšala. Tudi nekaj sovraštev se je odpravilo. Kakih deset nesposobnih in nevrednih je bilo izključenih. Duh tretjega reda se je bolj poživil in zajetnost za tretji red v veči meri spodbudila.

Na visitacijo je prišlo večina tretjerednic ali skupno ob nedeljah ali mej tjednom posebej. Neketere bolehne so zglasile tovarišice in zaupnice, ravno tako tudi tiste, ki so bile zadržane vsled službe. Zglasilo se jih je iz župnije sv. Petra 594, iz župnije Mar. Oznanjenja: 473, iz župnije sv. Jakoba 249, iz župnije sv. Nikolaja: 199, iz ternovske župnije 83, iz tobačne tovarne delavek in onih, ki so v pokoju: 329. Bolniških sester je nekaj nad sto in v raznih zavodih okoli petdeset. Skupno je torej zglašanih tretjerednic nad dva tisoč. K nemškemu odseku spadajoče niso tu vštete. Najbolj poslušne za zglasitev so bile delavke iz tobačne tovarne in osebe, ki v mestu služijo ko kuharice in služabnice. Pa tudi gospe in gospodične so sè svojo točnostjo pokazale, da vejo, kaj je duh pokorščine in vodila.

Zastala je v svoji terdovratnosti samo mala peščica tretjerednic, ki so tretjerednice po imenu — pa se morebiti še tega sramujejo — in se terpijo v tretjem redu iz dobrote in v upanju, da bodo morebiti sprevidele svojo zmoto in se do prihodnje vizitacije poboljšale.

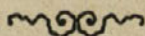
Volitve novega odbora za ženski odsek bi se bile morale po vodilu izveršiti že lansko leto. Ker pa voditelju, ki je bil na novo nastavljen v to službo, prve mesece pri tolikem številu tretjerednic volitev razglasiti ni bilo mogoče, zato so se izveršile ob vizitaciji tega leta. Tretjerednice so prosto izbrale za upnice za ulice, v katerih stanujejo, tedaj vsaka skupina svojo. Na ta način je bilo izvoljenih 75 zaupnic. Te so na koncu vizitacije izbrale 12 odbornic in odbornice so iz svojega števila izvolile prednico in tajnico. Za Zgornjo in Spodnjo Šiško so že pri vizitaciji izbrale dve odbornici, za vsaki kraj eno in za Spodnjo Šiško še dve zaupnici poleg odbornice. Tobačne tovarne delavke so dvojne verste: prve so še na delu, druge so v pokoju. Ker se mej seboj najboljše poznajo, ni kazalo mešati jih mej druge odbornice in zaupnice. Dobile so delavke na delu dve odbornici in osem zaupnic, one v pokoju pa eno odbornico in sedem zaupnic.

Da more vedeti vsaka tretjerednica za svojo odbornico in zaupnico, so se mej vse razdelili listi z imenom odbornice in zaupnice in z ulico, kjer stanuje ta in ona. To je bilo za mesto potrebno. Več ali manj se selijo. Da je mogoče imeti zapisnik v redu, je dolžna vsaka tretjerednica naznaniti svoji zaupnici premembo stanovanja. Zaupnica naznani novo stanovanje dotične tretjerednice svoji odbornici, ta pa sporoči spremembo pri odborni seji, da tajnica zaznamuje novo stanovanje one tretjerednice, ki se je preselila, v zapisniku in izroči list z njenim imenom in novim stanovanjem njeni zaupnici v dotični ulici, kamor se je preselila. Ravno tako se morajo zglasiti one, ki na novo pridejo v Ljubljano, in one, ki odidejo iz mesta.

Ali je taka vreditev potrebna? Za mesto neobhodno potrebna, če hoče voditelj dobro voditi tretji red. Slab poveljnik bi bil, ki ne bi vedel, kje so njegovi vojaki, kako živijo, kaj delajo, kod naj jih išče. Organizacija je za blagostanje tretjega reda neizogibna potreba za vsako mesto, pa tudi na deželi s primernimi spremembami. Pa o tem drugikrat kaj več.

Kakšno je stanje tretjega reda v Ljubljani? Število udov je primeroma precej veliko, vsaj pri ženskah, četudi bi bilo lahko še višje. Izpolnjevanje vodila se mora zaznamovati za vestno v vseh zapovedih. Sv. zakramente jih prejema gotovo dve tretjini skorej vsaki dan, na mesečne shode pridno prihajajo in jih brez pravega vzroka nihče ne opušča. Večina si prizadeva ne samo za kerščansko življenje, ampak še tudi za pravo redovno popolnost. Miloščine zbirajo pri shodih toliko, da imajo vsaki teden dve sv. maši za žive in mrtve ude tretjega reda in redno tudi na dan shoda, verh tega pa še ostane mariskaj za vbožne in druge potrebe. Sodba vizitatorja je, da so ljubljanski tretjeredniki splošno z malimi izjemami zelo goreči za vse dobro in vestni v izpolnjevanju vodila.

Novinci imajo mesečno svoj poduk, moški za se, ženske za se, shodov imajo enega ali dva na mesec, ravno tako se redno mesečno veršijo odborne seje za moške in ženske posebej. Zapisnik je dvojen: glavni, v katerem so vpisani vsi udje iz mesta in dežele po versti vstopa v tretji red, in mestni, ki je zložen po abecednem redu in po ulicah, kjer udje stanujejo. V slučaju, da se kateri ud preseli, se list ž njegovim imenom preloži na pristojno mesto. Ravno tako ima tudi vsaka odbornica zapisnik pod njen odbor spadajočih udov, zaupnica pa seznamek onih, ki stanujejo v ulicah, ki jih ona nadzoruje. P. S. Z.

Iz pisem naših kitajskih misijonarjev.

P. H. B.

(Dalje.)

Malega serpana predlanskega leta je imel kervni in redovni brat p. Engelharda novo sv. mašo. To je bil za brata-misijonarja dan veselja in žalosti. Dan veselja, ker je tudi njegov mlajši brat slušal božji klic v redovni in mašniški stan; dan žalosti, ker ga vsled neizmerne daljave ni mogel osebno spremiti k altarju. Svojem veselju je dal duška v vezani in nevezani, slovenski in kitajski besedi. Dal si je namreč po svojem

kitajskem tovarišu - pesniku predstaviti Gregorčičevo pesem »Novomašniku«, ter mu jo se svojim in svojih ovčic voščilom poslal. To bo skoro gotovo prva slovenska pesem, ki je bila prevedena v kitajščino. Če je goriški slavček na nebeških livadah s prestavo zadovoljen, nevemo; p. misijonar to upa.

Žalost mu je ta dan Gospod zelo omilil. Doletela ga je redka sreča. Fno belo vrano je vjel. Starega bonca (kitajskega meniha) je kerstil. Taki spreobrnjenci so za misijonarje v resnici bele vrane. Menihi so stebri vsake vere, prave in krive. Terdnjava so, ki najdelj kljubuje nasprotniku. Seveda se to ne more reči o vsakem posameznem, ker se dobe tudi taki, ki se dajo še prej premotiti oziroma odverniti ko drugi. — Kako je tedaj naš misijonar vjel v evangelijsko mrežo tega starega bonca. Poslušajmo!

»Kot majhino dete je bil dan paganskim menihom, ki so ga po svoje vzgojili. Z njimi se je do dvainpetdesetega leta klanjal malikom in pričakoval od njih pomoči; toda dušnega miru, po katerem hrepeni vsaketero človeško serce ni našel. Pred šestimi leti je bila ona pagoda (tempelj sè samostanom, kjer je bival) prodana in bonci so se razšli na vse kraje. Naš stari je vedel, da biva v bližini katoliški misijonar. Oglasil se je pri njem in mu razodel željo postati kristijan. Misijonar kajpada ni opustil lepe prilike rešiti tudi to zgubljeno dušo. Ovire in težave so bile se ve mnogo večje, ko pri drugih. Znano je, da kitajski bonci niso na najboljšem glasu. In kako naj bi bili? Že to, da z besedo in zgledom zapeljujejo priprosto ljudstvo k ostudnemu malikovanju in je v njem poterjujejo, je vse graje vredno. Poleg tega imajo pa še mnogo drugih slabosti. Pred vsem so hudi kadivci opija, strast, ki mnogokrat zlomi najboljšo voljo kitajskih katehumenov.

Glede tega se naš stari bonc ni mnogo razlikoval od svojih stanovskih tovarišev. Toliko je bil pa vendar boljši, da se ni sramoval pri katoliškem misijonarju poterhati, ko je spoznal, da ni na pravi poti.

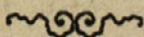
Težka je bila njegova poskušnja. Druge napake je hitro popustil in bi bil kmalu lahko kerščen, samo potreba po opiju mu je postala druga narava; kar ni se ga mogel odvaditi. Ostal je katehumen celih šest let. Večkrat me je prosil naj ga kerstim,

pa sem odlašal, da se ne prenačim. Ker je mož kljub temu ostal stanoviten in se trudil, da postane vreden sv. kersta, sem spoznal, da ima resno voljo, drugo, sem si mislil, bo pa milost naredila. In zares! Iz Savla je za Antonovo (bratovo) novo sv. mašo postal Pavelj, ne samo po imenu, ampak tudi po duhu in življenju. Sam pravi, kako hvaležen mora biti Bogu za toliko milost in kako prav je, da je toliko časa ostal na poskušnji.

Takoj po sv kerstu sem ga poslal v veliko mesto Vučan, kjer opravlja zdaj službo vratarja škofovske hiše, kot priden in dober kristjan.«

V drugem pismu sporoča, kako je nekega dne po naključju našel eno svojih ovčic, ki jo je že njegov prednik zastonj iskal.

»V enem kraju«, tako piše, »sem našel sedemletnega dečka Jožka. Še ne eno leto staremu so umerli kerščanski stariši. Prišel je v tuje roke. Misijonar je izgubil vsako sled za mlado svojo ovčico. Spraševal je po njej, pa nikogar ni bilo, ki bi bil vedel kaj povedati. Ko sem potoval skozi neke mi prej neznane kraje, me katehist opozori na dečka, ki je kerščen, pa nima nikogar, ki bi ga redil. Stanuje pri daljnem sorodniku poganu, ki skerbi zanj prav kot mačeha. Takoj sem začel popraševati po vbožčku. Naletel sem na pastirčke, ki so mi povedali, da poznajo kerščanskega dečka, ki pa vedno lakote terpi in pozimi zmerzuje, ker nima potrebne obleke. Rekel sem jim, naj ga k meni pokličejo. Takoj so se razkropili po hosti, kjer je derva nabiral. Ta dan je bil hud mraz. Kmalu je prisopihal bos in v raztergani srajčici k meni. Kar trepetal je, deloma od mraza, deloma od strahu, češ kaj bo neki ta tujec z menoj naredil. Rekel sem mu, da mora kar nemudoma z menoj na misijonsko postajo, kjer mu bom dal riža in čaja in obleke. Boječ se svojih poganskih sorodnikov se je izgovarjal. Sè solznimi očmi mi je rekel, da mora hitro nazaj v gozd, nabirat derva, sicer bo brez riža. Prideržal sem ga in poklical njegove sorodnike, da jim povem, zakaj hočem dečka sè seboj imeti. Pustili so mi ga. Zda se Jožek v moji šoli pridno uči in bo upam enkrat dober kristijan; jaz pa hvalim previdnost božjo, da mi je prišel v roke«.

Zgodovina Marijine mašne družbe.

Leta 1913 je »Cvetje«, 5. zv., prvič prineslo glas o Marijini mašni družbi. Od tistega časa se je pridno razširjevala. Mnogoketera vas in župnija ima veliko udov, ki plačujejo vsakoletno sv. mašo na namen družbe. Lahko rečemo, da je Marijina mašna družba že po vsem Slovenskem znana. Zato hočemo v naslednjem podati natančneje zgodovino te bratovščine, ki z daritvijo sv. maše časti Marijo Devico in prosi pomoči v življenju, posebno pa v smerti in po smerti.

Marijina mašna družba je bila ustanovljena l. 1729, in sicer v Ingolštadtu na Bavarskem, v frančiškanskem samostanu. Tamkaj je bil njen začetek, ondi je glavni sedež te bratovščine do današnjega dne. Ustanovil jo je pa frančiškan P. Inocencij Mayr, ki je za to našel že vse pripravljeno, namreč Marijine družbenike, darovanje sv. maš v čast Materi božji in kip ali podobo, ki je posebno spodbujala k temu češčenju. Povedati moramo torej najprej, kako je prišlo do tega Marijinega češčenja.

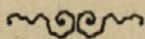
L. 1553 je vstopil v frančiškanski red v Ingolštadtu Janez Naz, priprost krojač. V njegovem času se je očitno kazal zelo slab upliv in hudi nasledki protestantske krive vere. Brezbožnost in razuzdanost se je splošno širila med ljudmi. To je pobožnega Janeza Naza silno bolelo. Mnogo je mislil, kako bi se temu odpomoglo. Vzbudila se je v njegovem sercu želja, postati duhovnik in kot pridigar nastopiti zoper krivo vero. A kje in kedaj naj bi se samostanski brat učil, ko je moral čez dan pridno delati sè šivanko? Njegova gorečnost je našla pomoč pri njej, ki se imenuje Sedež modrosti, pri Mariji. Na samostanskem hodniku je stal priprost kip Materje božje. Tu je po noči berlela majhina luč ter dajala najpotrebnejšo svetlobo. Tjakaj se je podajal brat Janez Naz po noči, ko so drugi počivali. Marijina podoba ga je spodbujala k molitvi, da je goreče prosil za velike milesti, svetiljka pa mu je dajala luč, da se je mogel učiti. Sè železno pridnostjo se je poprijel učenja, ter se najprej sam, na tihem učil latinskega jezika. Napredoval je tako hitro, da je kmalu stopil pred predstojnike ter jim razodel serčno željo, postati mašnik. Uslišali so njegovo

prošnjo ter ga sprejeli mej klerike. Janez Naz je tudi zanaprej pogosto obiskoval Marijino podobo na samostanskem hodniku, pred katero se je bil začel za novi poklic pripravljati. Srečno je končal študije ter bil l. 1557 v mašnika posvečen. Milost izrednega poklica pa je hvaležno pripisoval priprošnji Marije Device ter ves čas svojega življenja visoko čislal podobo, pred katero je svoj uk začel in nadaljeval.

P. Janez Naz je kmalu zaslovel kot pridigar. Pogumno in uspešno je nastopil zoper Lutrovo vero ter jo pobijal. Južna Bavarska in Tiroljska ste mu posebno hvaležni. Te dve deželi ga štejete mej može, katerim se imate pred vsem zahvaliti za ohranitev prave vere. Zasluge P. Janeza Naza je priznala cerkvena in svetna oblast. Papež Pij V. mu je podelil časten naslov »apostoljski pridigar«; avstrijska vladarska hiša pa ga je poklicala za dvornega pridigarja v Inomost. Slednjič je bil imenovan od papeža Gregorija XIII. leta 1580 za pomožnega škofa brixenskega in naslovnega škofa Bellinskega. V tej visoki službi je ostal tako skromen, da si je dal naslikati krojaške škarje v svoj škofovski gerb v spomin na svoj prvotni poklic. Prebogatega na zasluženju ga je Bog poklical iz tega življenja l. 1590. Njegovo truplo počiva v frančiškanski cerkvi v Inomostu.

Marijino podobo, ki je pred njo škof Janez Naz začel svoje študije, pa je ne le on sam visoko čislal in častil, ampak tudi vsi, ki so o njej slišali, posebno pa bogoslovci, ki so v Ingolštadtu obiskovali visoke šole. Takrat se je nahajalo v tem mestu deželno vseučilišče, na katerem so mladino podučevali in k bogoljubnemu življenju navajali čč. oo. jezuitje. V frančiškanskem samostanu samem se je prednašalo modroslovje, bogoslovje in cerkveno pravo. Vsem je bilo znano, na kak izreden način je dosegel škof Janez Naz svoj poklic. Zato so tudi oni prihajali k Marijini podobi na samostanskem hodniku in tamkaj prosili modrosti in kreposti. Zaradi tega češčenja so prenesli kip Matere božje na altar v molitvenem koru. Bodoči mašniki naj bi imeli za svoje zaupanje do nebeške kraljice tudi pripraven kraj. A sedaj, ko je imela milostna podoba svoj altar, so učeči se mladeniči naročevali sv. maše, da se darujejo Mariji v čast na onem altarcu. Darovale so se torej zdaj pa zdaj sv. maše pred milostno podobo.

Takšno je bilo Marijino češčenje v frančiškanskem koru, ko je bil tamkaj nastavljen za zakristana P. Inocencij M a y r. Ko novoposvečen mašnik je nastopil svojo službo leta 1727. Njemu je bila v varstvo izročena tudi Marijina podoba slavnega Janeza Naza. Poznal in čislal jo je zelo visoko že od šolskih let. Z veseljem je opazoval pobožnost mladine pred to podobo ter premišljeval, kako bi se dala urediti kot stalna bratovščina Marijinih častivcev. Posvetoval se je o tem sè svojimi sobrati in svetnimi duhovniki. V pismu od dne 11. novembra 1728 je predložil p. provincijalju prvi načert. Želel je, da se naj bi imena Marijinih častivcev zapisovala v posebno knjigo in na gotove dni, namreč na Svečnico, na Marijino obiskovanje, Vnebovzetje in Brezmadežno spočetje naj se daruje za nje v kapelici na koru sv. maša v plačilo za njih gorečnost. Ti pobožni mladeniči naj bi na ta način sklenili posebno z v e z o z M a r i j o in med seboj. Vsako soboto naj bi si naložili malo zatajevanje in po možnosti množili Marijino čast s kakim dobrim delom, spovedali se ter sv. rožnivenec kaker tudi Marijine dnevnicke pridno molili. P. Inocencij tudi zelo želi, da bi bil kratek nagovor o ljubezni Marijini in podobnem za te družbenike ob imenovanih Marijinih praznikih. (Dalje prih.)

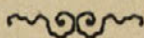

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o Kristusovem terpljenju.

XLIV.

Tak nov iz skalé izsekan grob, je imel Jožef, v katerem še nihče in bil položen. V ta grob sta Jožef in Nikodem Jezusovo telo položila in pred duri sta velik kamen privalila. Marija Magdalena in druga Marija, sestra Jezusove matere so grobu nasproti sedele in gledale, kako je bilo njegovo telo noter položeno. Potem so se domov vernile in dišave in mazila pripravile. Drugi dan, to je v soboto so se duhovni in farizeji pri Pilatu zbrali in mu rekli: »Gospod, spominjamo se, da je ta zapeljivec še v življenju rekel, da bo čez tri dni od mertvih vstal.

Vkaži torej, naj se grob do tretjega dne varuje, da njegovi učenci ne pridejo po noči njegovo telo krast, in da mej ljudstvom ne rekó, da je od smerti vstal in da ne bo poslednja zmeta hujša od prve. Pilat jim reče: »Imate straže, pojte in varujte ga, kakor hočete.« Tedaj so šli in grob s čuvaji obstavili in kamen zapečatili.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev priporočamo vse v sedanji vojski padle vojake, da bi jih Bog milostno sprejel v večno zveličanje, ranjene, da bi kmalu ozdraveli, zdrave, da bi prej ko mogoče dosegli veselo in popolno zmago naše pravične zadeve.

Dalje se proporočajo: neki duhovnik, da bi bil kmalu rešen velike nesreče; Terezija V. za pomoč v skušnjavah in dosego potrebnih čednosti; Ana V., da bi dobila primerno službo in za pomoč za dušo in telo; Jozefa Juršič za zdravje; A. V. tudi za zdravje; E. K. za poterpežljivost in pomoč za dušo in telo; A. D. za zdravje in stanovitnost v dobrem; M. H. priporoča več vojakov, da bi se srečno vernili; M. K. za zdravje in poterpežljivost; M. C. za zdravje in pravo ponižnost; F. S. za zdravje, priporoča tudi svoje stariše in brata, ki je odšel na vojsko, da bi se srečno vernil; T. H. priporoča dva mladeniča, da bi bila stanovitna v dobrem; M. V. da bi bila bolj goreča v svojih molitvah in za dar prave ponižnosti; M. H. priporoča svoji dve sestri in brata in njih družinice; A. Č. za ljubo zdravje in poterpežljivost; T. H. za zdravje in pomoč božjo proti bolečinam v glavi.

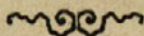

Zahvala za vslišano molitev.

Najserčnejša zahvala Sv. Duhu, presv. Sercu Jesusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za pomoč v neki časni zadevi.

Cirkovce 18. 9. 1914.

A. R.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec november ali listopad.

1. **nedelja**, 22. po bink.; vsi sveti; V. O. Od denes popoldne do polnoči jutri **P. O.** za vse in v vsaki cerkvi tolikokrat, kolikerkrat jo kedo obišče in sv. zakramente prejemši moli za odpustek, kakor na porcijunkulo. Pij X. 25. jun. 1914.
pondeljek: spomin vernih duš.
 3. **torek**: obletnica rajnih sobratov.
 4. **sreda**: sv. Karolj Boromej, sp. šk.
 5. **četertek**: bl. Rajnerij, sp. 1. r.; bl. Helena Enzeljmini, d. 2. r.
 6. **petek**: bl. Felicija Medska, d. 2. r.
 7. **sobota**: bl. Bernardin Foški, sp. 1. r.

 8. **nedelja**, 23. po bink. osmina vseh svetih; sv. 4 venčan, m.
 9. **pondeljek**: posvečenje bazilike sv. Zveličarja v Rimu.
 10. **torek**: sv. Andrej Avelinski, sp.
 11. **sreda**: sv. Martin, šk.
 12. **četertek**: sv. Didak, sp. 1. r. **P. O.**; bl. Janez Pačiški, sp. 3. r.
 13. **petek**: sv. Martin, papež, m.
 14. **sobota**: bl. Gabriel Feréti, sp. 1. r.; bl. Nikola j Tavelič, m. 1. r.

 15. **nedelja**, 24. po bink., sv. Gertruda, d.
- Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška in uršulinskih.
- P. O.** pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red sv. Frančiška in uršulinke.
- V. O.** pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška in uršulinke.

16. **pondeljek**: sv. Anježa Asiška, d. 2. r. **P. O.**
17. **torek**: bl. Salomea, d. 2. r.
18. **sreda**: posvečenje cerkev sv. Petra in Pavla v Rimu.
19. **četertek**: sv. Elizabeta Ogerska, vd. **P. O.**, V. O.; sv. Poncijan,
20. **petek**: sv. Feliks Valeški, sp.
21. **sobota**: darovanje bl. Device Marije, V. O.

-
22. **nedelja**, 25. in zadnja po bink.; sv. Cecilija, d. m.
 23. **pondeljek**: sv. Klemen, p. m.;
 24. **torek**: sv. Janez Kriški, sp.; sv. Krizogon, m.
 25. **sreda**: sv. Katarina, d. m.; bl. Elizabeta Dobra, d. 3. r. V. O.
 26. **četertek**: sv. Leonard Portomavriški, sp. 1. r. **P. O.**; sv. Peter Aleksandrijski, šk. m.
 27. **petek**: bl. Deljina, d. 3. r. **P. O.**; bl. Rajmund Lulj, m. 3. r.
 28. **sobota**: sv. Jakob Marški, sp. 1. r. **P. O.**

-
29. **nedelja**, 1. adventna: vsi sveti treh redov sv. Frančiška, **P. O.**; sv. Saturmin, m.
 30. **pondeljek**: sv. Andrej, ap.

